

Dešavanja na Kerbeli

<"xml encoding="UTF-8?">

Vječna poruka s Kerbele

Kod glavnog šatora, u blizini poprišta bitke, bilo je razbacano više od šezdesetak krvavih (...) beživotnih tijela. Ebu-l-Fadl je sjedio pored svog mrtvog brata Džafera i tiho plakao. Stavivši svoju desnu ruku na koljeno i uz pomoć svoje sablje ustao je. Još jednom se okrenuo i pogledao tijela svoje trojice mrtve braće: Abdullaha, Osmana i Džafera

Kakvog li užasa! Opet je ugledao svoje mrtve bratiće, lijepog Alija Akbara, najstarijeg sina njegovog brata Husejna, mir s njim, i trinaestogodišnjeg Kasima, sina Imama Hasana, mir s njim.

Ebu-l-Fadl je gorko jecao. Bacio je pogled na nebo i na bezbrojnu neprijateljsku vojsku. Uzjahao je svoga konja, ali kada je ugledao Imama Husejna, mir s njim, hitro je sjahao s njega i s puno poštovanja stao ispred svoga brata i zaštitnika rekavši: "Zaštitniče moj! Molim te, dozvoli mi da idem u boj i žrtvujem svoj život za tebe! Ne mogu više ovo podnijeti!" Imam Husejn, mir s njim, odgovori: "Brate, ti si moj oslonac! Kako da te pustim? Ako ti pogineš, moji ljudi će biti rasuti. Izgubit će svu nadu!"

"Moj zaštitniče! Jako sam tužan. Ne mogu ovo više podnijeti. Mrzim ove nevjernike! Ako mi dozvoliš, osvetit ću nas i pobit ću mnogo neprijatelja!"

"Dobro. Ako toliko želi ići, neka ti bude. Ali, molim te, prije nego što odeš u boj, pronađi malo vode za našu slabašnu i očajnu djecu. U ovom vrelom danu nemamo ni kapi vode, čak ni za šestomjesečnog Alija Asgara. Njegova majka nema više mlijeka. Ne može ga više dojiti. Nema ništa što bi mogla dati svome malom dojenčetu."

Ebu-l-Fadl je sa praznom mješinom za vodu preko svoga ramena galopirao prema Eufratu.

Brzo je stigao do njega, ali se iznenada začu grub glas: "Stoj! Ko si i šta želiš?"

Mnogo do zuba naoružanih vojnika je stajalo na svojim položajima.

"Ja sam Abbas ibn Ali! Došao sam uzeti malo vode za nevinu djecu koja plaču od žeđi u šatorima Husejna ibn Alija."

"To se nas ne tiče! To je tvoj problem, a ne naš! Mi imamo naredbu da te spriječimo da

odneseš imalo vode u svoj tabor. Ako napuniš svoju mješinu vodom i Omer ibn Sa'd sazna za to, sve će nas pobiti! Odlazi ili ću narediti strijelcima da te gađaju svojim strijelama!"

"Čak i ako Husejn ibn Ali popije ove vode, vrlo brzo će biti ubijen od strane vojske Omera ibn Sa'da. Pa zašto me onda sprječavate da napunim ovu malu mješinu vodom ove rijeke? Zapravo, on želi vodu za djecu, a ne za sebe i svoje drugove! On ima šestomjesečnu bebu koja umire od žeđi. Ako se moj zaštitnik Husejn i ja moramo boriti s vama, šta su onda ova slabašna i nevina djeca učinila pa su zaslužila ovakvo mučenje? Ona vam nisu ništa učinila!" Vojnici su počeli ismijavati Ebu-l-Fadla, rugati mu se i omalovažavati ga. Njihov zapovjednik je drsko rekao: "Prijatno mi je gledati kako Alijeva djeca na ovakav način traže samo kap vode!

Jako mi je ugodno! To je muzika za moje uši! Imam zanimljivu ideju! Zašto se ne pokušaš približiti rijeci snagom svojih ruku i sabljom? Pogledaj površinu rijeke ispod ovog vrelog Sunca? Zašto ne popiješ malo pa onda ne odneseš svojoj porodici?

Znaš šta? Ja sam poznao drugačijeg Ebu-l-Fadla. Ja sam ga lično vidio kada je bio vrlo mlad u Bici kod Siffina. Toga dana je on ubio Ibn Ebu Ša'sa, ratnika poznatog među svim arapskim plemenima. Onoga čiju su snagu stanovnici Šama smatrali jednakom snazi hiljadu ljudi. Ebu-l-Fadl ga je posjekao na dva komada i istog dana je ubio i sedmericu njegovih sinova, koji su također bili poznati ratnici. Ipak, mislim da ti zasigurno nisi onaj isti Ebu-l-Fadl. Ti si strašljivac! I kunem se Allahom da ti neću dopustiti da popiješ ove vode ili da je odneseš svojoj porodici!"

Ebu-l-Fadl je šutio. Ništa nije rekao. Samo je okrenuo konja i krenuo pravo prema Imamu Husejnu, mir s njim, da ga izvijesti o ovome šta se dogodilo. Jašući natrag čuo je plač i jecanje žedne djece i žena.

"Draga tetka Zejneb! Umirem od žeđi! Molim te, daj mi malo vode!"

"Sestro, ne mogu više ovo podnijeti! Molim te, pomози mi! Molim te, daj mi samo kap vode!"

Žena odgovori: "Molim vas! Budite mirni i tihi, najdraži moji. Vrlo brzo ćete piti vodu Eufrata. Ebu-l-Fadl je otišao da donese vode. Budite sigurni da će se vratiti sa mješinom punom svježe vode. On se neće vratiti praznih ruku!"

Čuvši ove riječi djeca su radosno uzviknula i rekla: "Da! Upravu si! Sinoć nam je donio vode. On je tako moćan i snažan! On će nam opet donijeti vodu. Brzo će se on vratiti!"

Kada je Ebu-l-Fadl čuo ove riječi, tiho je povukao uzde svoga konja i brzo je krenuo prema rijeci.

Stražari raspoređeni kod rijeke obavijestili su svog zapovjednika da neko opet ide prema njima. Rekli su i da je veoma vješt u jahanju.

"Oh, tražim zaštitu kod Allaha! Pogledajte! Kako je samo jak!"

“Izgleda da ima koplje u svojoj ruci.”

“Da, to nije niko drugi do Ebu-l-Fadl.”

“To je Abbas! To je Abbas!”

“Ne borite se protiv njega, jer ćete sigurno umrijeti.”

Svi su čuli uzvišene riječi Ebu-l-Fadla. Odrješito je uzvikivao: “Allahu ekber!” Bez imalo oklijevanja napao je srce neprijateljske vojske. Začula se strašna buka. Vojnici su mu se sklanjali s puta i luđački su bježali prema pustinji. Ali strijelci su ga neprestano zasipali strijelama, čineći to bez imalo milosti. Zvuci lomljenja štitova i sablji su strašili svakoga. Mnogo ratnika je palo sa svojih konja nakon smrtonosnih napada Ebu-l-Fadla, a mnogi su i pobjegli od ubitačnih udaraca ovog neustrašivog borca. Niko nije bio siguran. Mnogo krvavih leševa je ležalo na zemlji.

Ebu-l-Fadl se brzo domogao rijeke. Bio je jako žedan i izmoren. Mnogo se znojio i teško je disao. Zagnjurio je mješinu u svježu hladnu vodu i napunio je do vrha. Sada je mogao donijeti djeci malo vode. Mješinu je prebacio preko ramena. Primijetio je da se neki vojnici iz neprijateljskog tabora skrivaju iza palminih stabala. Njegov konj je pohlepno pio vodu. Rukom je zgrabio malo vode i baš kada je prinio ustima da je popije, čvrsto je stisnuo usne. Žarko je želio da je popije, ali je na trenutak počeo razmišljati i reče sebi: “Ah Abbase! Odlično! Zaista si ovo dobro obavio! Voda je jako ukusna! Možeš se napiti vode, pa ćeš se onda bolje boriti. Ali ne! Tvoj Imam i zaštitnik je jako žedan! On se bori ispod ovog vrelog Sunca. Usne djece i unučadi Božijeg Poslanika su ispucale od užasne i nepodnošljive žeđi. Djeca očajno plaču. Moj bratić Ali ibn Husejn gori od jake groznice! O Abbase! Kako možeš piti ovu svježu vodu dok je sin Allahova Poslanika, tvoj zaštitnik i predvodnik, toliko žedan i daleko od ove vode?! Ne! Stotinu puta ne! Nećeš piti ovu vodu! Tvoja potreba i tvoja žeđ nije važna kao ona tvoga voljenog Imama!”

Nekoliko kapljica vode palo je iz njegove drhtave ruke kao kapi kiše. Naslonivši se na svoje koplje popeo se na svoga konja i krenuo je prema logoru svoga brata. Okrenuo se od Eufrata i posmatrao okolinu. Izabrao je najkraći put kako bi došao do Imama Husejna i usrećio ga. Morao je proći pored palminih stabala. Želio je što prije dati vodu maloj djeci koja su postala (...) .veoma nestrpljiva od žeđi. Djeca su očajnički čekala da im se vrati Abbas